

אין צדין פרק שלישי ביצה

כז.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פ"ג
מהלכות זכורות
הלכה ד סמג עשין ריא
טוש"ע י"ד ס' שי סעיף
:ח

רבינו חננאל

גמבר בשולן נראו, ואנו
במשלשן ארות בייט,
הנה נא מוצה. אל
אבי ולטעמך תיקש
לך כל קדויות דבן
המשמשות דאיןן ורותות
בין השמשות ואין ראיות
אכילה, ולמחר אוכלן
מיניה, אלא כל דבר
שגמרו בדי אדם כגון
אילו לא קמביעא
ורודאי אין מוצה, כי
קמביעא זגמרו בדי
שמים, ולא איפשטא
היה נשיא היה
ליה במר, שרירה לה
אמי בייט לבקרו, סבר
למי למיחיה. אל

ידימה והא' (י)
היהרהר תני במתינות
היהרהר מומחה ויהא, ו'
היהרהר ור' שמעון הלכה
ל' יהודה. ואוקימנא
למתינות בראון מומין
ש' פליגי, ו' היהרהר
תמיר ו' שמעון אשכח
יכין ר' יצחק נפתא לא
יצאה לרבך מומין בירושלם
ל' יהודה כו' ו' יהודה כו'
ששמר ל' אמר, אלא
אבא ל' יהודה אלה
אינן מניח ל' אמר ו'
יצחק נפתא לעשות כו'
שמעון דאמר אין רואין
מומין, איל ר' יהודה
איתא מה כידך, אלא
אמר וצירא יהודה
כ' שמעון. ואסיקנא
משבתיא קאמר, דקדמי
ל' אושעיה במתינות
דאינן בלדיה אד' דר'
דאינן בלדיה אד' דר'
שמעון בלשון חכמים,
אמר וילכתא כותיה. מאי
יהי עליה, ת"ש דאשכחן
ל' שמעון ב' מנשא
ותבירי שקדימו באותו
הזמן שהיו קודם ר' מאיר
ואומר ויהי ב' מאיר,
ורתן בבכורות [בפרק]
זרע כמה שראל חייב
לשעל בבכור, ויהי

אתה הכבוד ואח"כ הראה
המאמר, וזהו חותמו, ר'
אברהם אומר בלשון נשטוט
שלא ע"פ מלמדה אסור.
ידייקין קממה סבה ר'
אמיר ראלת בכור לאו
בראית טריפה כ"א, אל'
אטו התם בראית כ"א,
מומין בריט פליגי,
גבורות מומין שבגורא,
שבטן פליגי, מפני
ששמששטתין לאחד מיה',
נקטא אור דאק קניס ר'
התם אור דאק קניס ר'
היה רואה מומין
שכפרי בריט, וז"ל אמר
שכפרי עבד הוי דא חזי, ר'
אמי היה רואה מומין
שכפרי בריט היה רואה
שאלו אור נפל בר מומ.

אָלע נגמרו בידי אדם **לֹא מִבְּעֵינָא** לָן וּבִי, וְלֹא עָמְדָא אִין מוֹכִיחַ מֵהֵיכַל דְּכּוֹפִין אֶת הַסֵּל לִפְנֵי הַאֲפֻרְחוֹן כְּדִי שִׁיעֲלוּ וְיִרְדּוּ וּקְאָמֵר [שַׁח מַג]. מוֹתֵר לְטַנְטֹלֵס פִּי אַחֵר שִׁיעֲלוּ מוֹתֵר לְטַנְטֹל הַסֵּל אַע"פ שֶׁהִיא אֲסוּר כִּשְׁעָלוּ הַאֲפֻרְחוֹת שֶׁזְּכָרִי הָיִים אֲלֵמָא אֵל מוֹתֵר לְתַלֵּי שַׁח מִי וְיָלֵךְ דְּשִׁאֲרֵי הַתַּם

הוא אמר ליה אביו
ת דעלמא דהא סתם
שמשות רותחות הן
אלא גמרו בידי אדם
קא מבעיא לן גמרו
דהו' כמו וגמרו צדי' אדם
להפריחם מעליו דהא שרינן קדרות
אע"ג דצין השמשות רותחות הן ועוד
יש לומר דהתם מיירי לענין טלטול
דפשיטא ליה דצין מוקפה לענין שבת
והכא קא צינ לענין אכילה:

שִׂימָה הוּה לִיָּה הַהוּא
 דר' אַמִּי סִבֵּר דִּלָּא
 וְאִיתִימָא רַבִּי יִרְמְיָה
 לִכְה כר' יְהוּדָה הַדֵּר
 חֻק נִפְחָא סִבֵּר דִּלָּא
 וְאִיתִימָא ר' זְרִיקָא ר'
 כר' יְהוּדָה א"ל רַבִּי

אַלֵּא ר' מֵאִיר קִנְסָא קָא קִנְסִי.
 וּפְסִיק רַבִּינוּ יִצְחָק דִּהֲלַכְה
 כְּרַבִּי יְהוּדָה דְּקִבְעִי הָסֵס צְבֻרוֹת
 (דף כח: ושם) סַתְמָא דִּשְׂס"א אֲלִיבָא
 דר' יְהוּדָה וְאֵלֶּיךָ דר' מֵאִיר ור' יְהוּדָה
 הֲלַכְה כְּרַבִּי מֵאִיר בְּגֻזְרוֹתֵיהּ הֵינּוּ
 וְדֵלִי בְּגֻזְרוֹתֵיהּ אֲבָל לֹא בְּקִנְסוֹתֵיהּ ט'
 ועל

עון א"ל ואת מה בידך א"ל הכי אמר ר' זיורא הלכה
דהוא אכזי ואסק להתם ואגמרה לשמעתא מפומיה
אשכחיה לר' זיורא א"ל אמר מר הלכה כרבי שמעון
אמרי מודקתני במתניתין ר' שמעון אומר כל שאין
אין זה מן המוכן וקתני לה בברייתא בלשון חכמים
מאי הוי עלה אמר רב יוסף ת"ש דתליא בנאשלי
מן בן פוי א"ר יהושע בן לוי א"ר יוסי בן שאול אמר
לא דבירושלים ר' שמעון וחבריו אמרו הלכה כרבי
קשישי מניה טובא אלא כשיטת ר' מאיר אמרוה
בור ואחר כך הראה את מומו ר' יהודה מתיר ורבי
חט שלא על פי מומחה אסור אלמא קסבר ר' מאיר
חט טרפה ראיית בכור מחיים ראיית טרפה לאחר
יפה אפילו ב"ט ראיית בכור מערב י"ט א"ל אביי אטו
גי בקנסא פליגי דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי
לי עלמא לא פליגי דאסור משום דמשתנין כי פליגי
זיר סבר גזרינן מומין שבגוף אטו מומין שבעין ור'
אמר רב נחמן בר יצחק מתניתין נמי דיקא דקתני ר'
חט שלא על פי מומחה אסור שמע מינה קנסא הוא
אמי ורדינאה חזי כוכרא דבי נשיאה הוה ביזמא
וואמרו ליה לרבי אמי אמר להו שפיר קא עבדי
אמי גופיה חזי רבי אמי כי חזי מאתמול הוה חזי
(בב"מ)

גמגמ להו בשוליו. אשתרו ולא אמרינן שעה אחת היו מוקטות ונעמדם. דמשיית להו לרמיחמן תורת מוקפה וילפת מינה דלחין מוקפה לחאי שבת: **תקשי נר.** מהשתא דלא תוכל לתרץ היאך לאו אובליים שום חכמים דלילי שדמוס דטול כרחק המורה להו

השמשות מוקה לכלי יומא והרי
בצין השמשות כל הקדרות מסולקות
מרותחות מן הכירה ואכלינן מנייהו
ללאורחא: **אלא מידי** דגמרו **ידי אדם**
לא קא מבציא לו דכיון דבידו
לחתקו בו ציוס לא מקפה ליה מדעתיה
מפני דחייטו הלכך פולין ועדשים
אינן ראיה לכאן ומהאי טעמא נמי
שכינן קדרות של גזרן השמשות: **כי**
קא מבציא גזרן **ידי שמים**.

ע"י חמה דכין שאין צידו לתקנו מסח
דעמיה מניה: סוה ליה סוהא צורא.
והוה לו צדימו כהנים סמוכין על
שלתנו ואוכלין צבורות: רבי יסורס
שמו"ר שמעון הלכה כרבי יסורס. הכי
כיללין לכו צעירובין (דף מו:). אמר
ליס. ר' זריקל לר' אשא: וסא חס
צידד. דשקט לרבי יהודה וצמית
למעבד כר' שמעון ממי שמעט דהלכה
כר' שמעון צוו: אמר מאן דסוא.

אחד מן התלמידים מי שהו' ולא נודע
שמו: **אזוי ואסק.** יה' רצון שאזכה
לעלות לארץ ישראל למקום שרבי
נראה שם יהוה מרה דשמעתא דאמרי
לשמעיה הלכה כר' שמעון ואגמרה
לשמעיה שמעיה: **אנא תפסא ברא**
אחמרי. כן אמרתי דמסתברא כרבי
שמעון אבל לא שמעתי שהוקצעה
הלכה למעשה כמותו: **נלשון חכמים.**
דקמתי לעילא אחא ואייתי מתניתא
בדיה בין שנו' ד' מוס מעי"ט בין
שנו' ד' מוס ב"ט חכמים אומרים
כר' שמעון הוא דקאמר הכי וקרי
לניה חכמים: **נאשלי רבנני.** נחנלים
גדולים וגסים שקשין לינתק כלומר
חכמים גדולים אמרו ואין נוחין
לנצל דברים: **ר' שמעון בן מנסיא**
והוציאו. אותן שאמר עליהן הרי
אמרו אין רואין מומין ב"ט: **אמרו**
ההלכה כר' מאיר. נצטרות. השתא
שמע שמעדין ההלל הדישא על ר'

שמעון בן מנסיא שאומר עוד דבר זה. ומפרש רב יוסף אמרו בתמי
וחזיריו אמרו הלכה כר' מאיר ועבדין כותייהו: והא אינהו קדימי
קשישי מר' שמעון בן מנסיא טובא דהא ר' שמעון בן מנסיא דימי רב
מדות שמו חכמים בתלמידים כלן נתקיימו ברבי וצביו ועליו נמי א
בן מנסיא דקתני ר' שמעון וחזיריו אמרו הלכה כר' מאיר: אלא.
וממין בשיטת ר' מאיר אמרו. וכן אפשר שהוקנים נתנו דעתם על ד
השמות אם בצבור. קודם שהתירו חכם ואח"כ הראה א"כ מומין ל
ההצטרפה רבין וכל עמם של התרת בצור תלוייה בה שאף שחיתו
שחיתה: ומינה. וממנה למדו ר' שמעון בן מנסיא וחזיריו ואמרו כי
ואע"פ שהטרפה נבדקת ב"ט והיינו תלוי באשלי רבדכי שאמרו קהל
מאיר בחדא שיטתא וה"ל ר' יהודה יחיד ואין דבריו של אחד במק
וממין לאחר שחיתה פלגי ומשום טעמא דחשיבותא אמהר ר"מ למלת
ינתר מפי מומחה אפילו ר"מ מודה לרואין: בדוקין. טייל"א כמו הגו
יהודה מודה דאסור מפני שמשנתה לאחר המיתה ויש דוק שגרא לא
שצבון. כגון נקללה אונן נצברה ידו ולא נשתה בצביל השחיתה: א
ירגיל עז מללא קתני ר"מ אמר דקווי דאסור תלוי בצרופ שחיתו
של בדר מפי שחיתו ולמה ר"מ הדבר ברשעו של כהן ויש שהקלו בזה
ששמו ורדינה כדאמרין בעירובין (דף מט.) שנקרא מאנשי ורדינה ואנ

[illegible]

לעזי רע"י

טייל"א. קרום בעין
שמצמצם את הראיה.

מוסף רע"י

אמר מאן דהוא. אלס
אחד מאן דהו (דור' כב.)
אחד מן התלמידים ולא היו
זכורין אלו ססידו הגמרא
מי הו (דור' ג.) באשלי
ברבבי. חנלים עניס
ומזוקיס, ויש אומרס
באילנות גדולס, כמו ויטע
אשל (ע"ז ז.) ואחר כך
הראה את מרמ. לאחר
סמיטה וממלא קבוע
(ברכות כח.)